

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Spanien) den 17 januari 2018 – Cobra Servicios Auxiliares, S.A. mot José Ramón Fiuza Asorey och Incatema, S.L.

(Mål C-30/18)

(2018/C 142/33)

Rättegångsspråk: spanska

Hänskjutande domstol

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Parter i det nationella målet

Klagande: Cobra Servicios Auxiliares, S.A.

Motparter: José Ramón Fiuza Asorey och Incatema, S.L.

Tolkningsfrågor

- 1) Ska klausul 4 i ramavtalet om visstidsarbete, som återfinns i bilagan till direktiv 1999/70⁽¹⁾, tolkas så, att den utgör hinder för en nationell bestämmelse som, mot bakgrund av samma förutsättningar (avtalet mellan det uppdragsgivande företaget och ett tredje företag har upphört på det sistnämnda företags begäran), föreskriver en lägre ersättning vid upphörande av en visstidsanställning för en viss uppgift med samma löptid som uppdragsavtal än vid upphörande av jämförbara tillsvidareanställningar, på grund av kollektiv uppsägning som motiveras av företagsekonomiska lönsamhetshänsyn till följd av upphörandet av nämnda uppdragsavtal?
- 2) Om svaret på den första frågan är jakande, ska det tolkas som att skillnaden i behandling, vad gäller ersättning, av arbetstagare med visstidsanställning och jämförbara tillsvidareanställda arbetstagare, när anställningarna upphört på grund av identiska faktiska omständigheter men med stöd av olika rättsliga bestämmelser, utgör en sådan diskriminering som är förbjuden enligt artikel 21 i stadgan och strider mot principerna om likabehandling och icke-diskriminering i artiklarna 20 och 21 i stadgan, som är en del av de allmänna principerna i unionsrätten?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 1999/70/EG av den 28 juni 1999 om ramavtalet om visstidsarbete undertecknat av EFS, UNICE och CEEP (EGT L 175, s. 43).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunale di Bari (Italien) den 19 januari 2018 – brottmål mot Massimo Gambino och Shpetim Hyka

(Mål C-38/18)

(2018/C 142/34)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Tribunale di Bari

Parter i brottmålet vid den nationella domstolen

Massimo Gambino, Shpetim Hyka

Tolkningsfråga

Ska artiklarna 16, 18 och 20 b i direktiv 2012/29/EU⁽¹⁾ tolkas så, att de utgör hinder för att brottsoffer åter ska höras inför domstolen i ändrad sammansättning om en av parterna i förfarandet med stöd av artiklarna 511.2 och 525.2 i codice di procedura penale (såsom de har tolkats i fast praxis från Corte suprema di cassazione) nekar att ge samtycke till uppläsning av protokollen över de utsagor som samma brottsoffer tidigare har avgett inför domstolen i en annan sammansättning inom ramen för samma förfarande i en kontradiktorisk process?

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU av den 25 oktober 2012 om fastställande av miniminormer för brottsoffers rättigheter och för stöd till och skydd av dem samt om ersättande av rådets rambeslut 2001/220/RIF (EUT L 315, s. 57).

Överklagande ingett den 22 januari 2018 av Europeiska kommissionen av den dom som tribunalen (andra avdelningen i utökad sammansättning) meddelade den 10 november 2017 i mål T-180/15, Icap plc m.fl. mot Europeiska kommissionen

(Mål C-39/18 P)

(2018/C 142/35)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Europeiska kommissionen (ombud: T. Christoforou, V. Bottka, M. Farley och B. Mongin)

Övriga parter i målet: Icap plc, Icap Management Services Ltd, Icap New Zealand Ltd (ICAP)

Klagandens yrkanden

Klaganden yrkar att domstolen ska

- upphäva domen (punkterna 281–299 och domslutet), i den del de böter som ålagts genom artikel 2 i det omtvistade beslutet ogiltigförklaras,
- fastställa att ICAP:s talan vid tribunalen inte kan vinna bifall såvitt avser den femte och den sjätte grunden, och, med tillämpning av dess obegränsade behörighet, fastställa lämpliga böter för ICAP, och
- förplikta ICAP att ersätta samtliga rättegångskostnader i detta förfarande och anpassa förordnandet om rättegångskostnader i domen i första instans så att det återspeglar utgången av förevarande mål om överklagande.

Grunder och huvudargument

Till stöd för sitt överklagande åberopar kommissionen en enda grund.

Kommissionen hävdar att tribunalen i sin dom i mål T-180/15, Icap plc m.fl. mot kommissionen, EU:T:2017:795, gjorde en felaktig tillämpning av EU-domstolens praxis om den motivering som krävs vid åläggande av böter. Tribunalens dom avviker från den prejudicerande domen i mål C-194/14 P, AC Treuhand mot kommissionen, EU:C:2015:717, punkterna 66–68, och innebär en strängare skyldighet för kommissionen att mer ingående motivera den metod som tillämpas vid beräkning av böter som åläggs för överträdelse av artikel 101 FEUF, särskilt vid tillämpning av punkt 37 i riktlinjerna om böter. Syftet med kommissionens överklagande är att utverka en korrigerande av de allvarliga fel som förekommit i tribunalens rättstillämpning. Ett accepterande av dessa fel skulle vara till förfång för kommissionens möjligheter att fastställa lämpliga böter som är tillräckligt avskräckande. Ett korrekt iakttagande av motiveringsskyldigheten, som motsvarar de krav i rättspraxis som slås fast i mål C-194/14 P, AC Treuhand, punkt 68, är grundläggande för att uppnå det syftet. En strängare skyldighet vid motivering av böter, som inbegriper interna överläggningar och beräkningar av mellanliggande åtgärder, inkräktar tvärtom på kommissionens utrymme för skönsmässig bedömning vid fastställande av böter, även när det grundas på punkt 37 i riktlinjerna om böter. Nämda punkt utformades just i syftet att göra det möjligt för kommissionen att frånga riktlinjerna om böter i atypiska fall, såsom när böter åläggs aktörer som har underlättat en handling. Såsom unionsdomstolarna har slagit fast är det viktigt att kommissionen kan behålla sitt bedömnings- och handlingsutrymme vid fastställande av böter.